

Nieuwsbrief AR Updates - Nummer 02, 2008

Nummer 2, 2008

Redactie: prof. mr. dr. A.R. Houweling, mr. L. Kirkpatrick, mr. M. Assenberg van Eijssen, mr. R. van Hemert, mr. P.H. de Jongh, mr. C.P. Kuijer, mr. drs. T.J. Post, I.J. Schipper, mr. S.A. Slootweg, mr. V. Twilt, mr. R.R.T. van de Ven en mr. S. Wiersma-Helal.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2008:BB5924](#) 11-01-2008

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2008:BC2941](#) 16-01-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BD5650](#) 15-01-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC2770](#) 15-01-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC2747](#) 15-01-2008

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC2184](#) 15-01-2008

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2008:BC8075](#) 15-01-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2008:BC8040](#) 15-01-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2008:BC8035](#) 15-01-2008

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2008:BC1788](#) 11-01-2008

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC6643](#) 16-01-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBZLY:2008:BD4306](#) 16-01-2008

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC3879](#) 16-01-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2008:BC2036](#) 16-01-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2008:BD0389](#) 16-01-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBZLY:2008:BC2593](#) 15-01-2008

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2008:BC3249](#) 14-01-2008

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC1854 11-01-2008

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC1853 11-01-2008

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBDOR:2008:BC1669 10-01-2008

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2008:BC1641 10-01-2008

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBZLY:2008:BC4174 09-01-2008

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBASS:2008:BC4762 09-01-2008

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC1794 09-01-2008

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBLEE:2008:BC1739 09-01-2008

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC8746 09-01-2008

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is op non-actief gesteld. Hij is van mening dat hem ten onrechte en op onjuiste gronden de toegang tot de werkplek wordt ontzegd. Hij vordert wedertewerkstelling in zijn functie.

De kantonrechter merkt op dat noch door de wetgever, noch door de Hoge Raad een algemeen recht op tewerkstelling wordt aanvaard. De Hoge Raad overwoog daartoe (zie *NJ* 1965/163 en *NJ* 1989/801) dat de wetsgeschiedenis geen andere conclusie toelaat dan dat de wetgever ten aanzien van de vraag of de werkgever verplicht is de werknemer in staat te stellen de overeengekomen arbeid te verrichten, geen algemene regel heeft willen stellen. Het antwoord op de vraag van 3.1 heeft de Hoge Raad in het kader van de in artikel 7:611 BW omschreven algemene verplichting van de werkgever zich als een goed werkgever te gedragen, van de aard van de dienstbetrekking, alsmede van de bijzondere omstandigheden van het geval, willen doen afhangen. Uit deze uitspraak van de Hoge Raad blijkt dat een recht op arbeid in zijn algemeenheid niet bestaat, maar dat op grond van de aard van de dienstbetrekking en de bijzondere omstandigheden in een aantal gevallen wél een recht op tewerkstelling kan worden aangenomen. Aangenomen wordt dat hiervoor bijvoorbeeld reden is wanneer de inkomsten van de arbeider door de niet-tewerkstelling worden beïnvloed (barkeeper, fooien) of tewerkstelling van belang is voor zijn carrièremogelijkheden (toneelspeler) en behoud van zijn bekwaamheden (profvoetballer).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC6643

Zaaknummer: 270139 CV EXPL 07-6090

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Bij bedrijfsovername wordt eigenaar van overdragende bedrijf werknemer in nieuw bedrijf. Voor schulden uit diens oude bedrijf wordt een afspraak gemaakt. In arbeidsovereenkomst is 'afbetalingsregeling' getroffen, die niet wordt nagekomen. Na ontbinding van de arbeidsovereenkomst meent ex-werknemer van de schuld af te zijn. Rechtbank oordeelt anders.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZLY:2008:BD4306

Zaaknummer: 134061/HA ZA 07-871

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is bij schrijven van 28 maart op staande voet ontslagen wegens het niet dragen van bedrijfskleding en in strijd met het bedrijfsreglement dragen van een neuspiercing op 20 maart. Volgens werknemer is het ontslag op staande voet niet onverwijld verleend en derhalve nietig.

De kantonrechter overweegt dat door tot tweemaal toe met aangetekende brief aan te kondigen dat bij een volgende overtreding van het bedrijfsreglement (bedrijfskledinggebod en piercingverbod) ontslag op staande voet volgt, de werkgever nadat zich weer een overtreding voordoet, geen tijd meer om juridisch advies in te winnen behoeft. Het ontslag op staande voet is derhalve niet onverwijld verleend.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2008:BD0389

Zaaknummer: 539675 UC EXPL 07-12557

Wetsartikelen: 7:677 BW

RECHTSPRAAK

Kern

LogicaCMG heeft per 1 januari 2006 de regeling betreffende haar bijdrage in de premies van de ziektenkostenverzekering van haar werknemers en gezinsleden eenzijdig gewijzigd. Het belangrijkste verschil is dat in de nieuwe regeling de kosten voor de basisverzekering van partners van de werknemers niet langer vergoed worden. CNV en werknemers vorderen onverkorte toepassing van de oude ziektekostenregeling. LogicaCMG heeft met behulp van rekenvoorbeelden laten zien dat toepassing van de oude regeling in combinatie met de Salderingsregel voor werknemers financieel nadeliger is, dan toepassing van de nieuwe regeling. Eisers hebben daarom geen belang bij hun vordering. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2008:BC2036

Zaaknummer: 493623 CU 06-11042 pe

Wetsartikelen: 7:611 jo. 7:613 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Naar vaste rechtspraak is het element gezagsverhouding (“in dienst van de andere partij”) het meest onderscheidende criterium van de definitie van een arbeids-overeenkomst als bedoeld in art. 7:610 lid 1 BW. De Telegraaf heeft aangevoerd dat appellant opdrachten mocht weigeren en dat zulks in de praktijk ook wel is voorgekomen, waarna zij het gewenste fotomateriaal op andere wijze verwierf. Volgens appellant was hij juist verplicht de door De Telegraaf gegeven opdrachten uit te voeren en heeft hij ook altijd gehoor gegeven aan die opdrachten. De Telegraaf heeft slechts één voorbeeld genoemd van een door appellant geweigerde opdracht, namelijk de gelegenheid waarbij appellant bleek op te treden als goochelaar. Naar het oordeel van het hof heeft De Telegraaf daarmee haar stellingen op dit punt, met name ook bezien in het licht van de langdurige - gedurende ongeveer 30 jaren bestaande - samenwerking met appellant, van een onvoldoende onderbouwing voorzien. Dat lag, gelet op het bepaalde in art. 7:610a BW, wel op haar weg. Voor een bewijsopdracht ter zake is dan ook geen plaats.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2008:BC2941

Zaaknummer: 0600579

Wetsartikelen: 7:610 BW en 7:610a BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is met een WIW-subsidie werkzaam bij X. Na drie maanden valt werknemer uit wegens ziekte. Werkgever is hiervoor niet verzekerd. In deze procedure stelt werkgever de Gemeente c.s. aansprakelijk voor de schade die hij heeft geleden (loondoorbetaling tijdens ziekte). Werkgever legt aan zijn vordering ten grondslag dat de Gemeente onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door hem ertoe te bewegen een arbeidsovereenkomst met werknemer aan te gaan, terwijl de Gemeente daarbij verwijtbaar nalatig heeft gehandeld. Door de door de Gemeente verstrekte informatie is werkgever onder andere in de veronderstelling komen te verkeren dat zij bij arbeidsongeschiktheid van werknemer een beroep zou kunnen doen op artikel 29b Ziektewet (hierna: Zw). Hetgeen onjuist bleek te zijn. Daarnaast had de Gemeente doen voorkomen dat de Wet REA en de WIW op deze persoon van toepassing zouden zijn, hetgeen niet bleek te kloppen.

De rechter oordeelt dat er geen causaal verband is tussen de mededelingen van de Gemeente en de geleden schade. Daarnaast oordeelt de rechter dat de werkgever uit het enkele feit dat een WIW-beschikking is afgegeven, niet mocht afleiden dat werknemer ook onder de Wet REA valt. Beide toepassingsgebieden verschillen immers. Van verwijtbaar gedrag is derhalve geen sprake. Volgt afwijzing van de vordering.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 16-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC3879

Zaaknummer: 122616/HA ZA 06-359

Wetsartikelen: Wet inschakeling werkzoekenden en Wet REA

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer verzoekt de ontbinding van zijn arbeidsovereenkomst, na reeds een eerder ingetrokken ontbindingsverzoek van de werkgever. Daartoe stelt hij onder andere dat werkgever zich uitermate onheus had gedragen door intimidatie, na relatief korte duur van arbeidsongeschiktheid na ongeval werknemer niet willen toelaten tot oorspronkelijke werk, hem zonder redelijke grond ontslag op staande voet tijdens ziekte te verlenen, en -na intrekking ontbindingsverzoek voor zover vereist (met vergoeding van ongeveer C=2) wederom niet toelaten tot oorspronkelijke werk. Mediation onvoldoende beproefd. Ernstig verwijt werkgever. Volgt ontbinding van de arbeidsovereenkomst met een billijke vergoeding (C=3).

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZLY:2008:BC2593

Zaaknummer: 379900 HA 07-189

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Het gaat in deze procedure om een loonvordering die door appellant in kort geding op grond van art. 7:663 BW is ingesteld tegen Autoschade Wijchen, waarbij appellant zich op het standpunt stelt dat (een deel van) de onderneming waarbij hij voorheen in loondienst werkzaam was, Automobielbedrijf F. van Oers B.V., is overgegaan naar Autoschade Wijchen op een wijze als bedoeld in artikel 7: 662 BW. Het hof oordeelt dat in de bodemprocedure waarschijnlijk tot een overgang van onderneming wordt geconcludeerd.

Volgens het hof is echter voldoende aannemelijk dat Autoschade Wijchen in de bodemprocedure met succes kan betogen de werknemer niet mee over wilde gaan. Naar het oordeel van het hof is de inhoud van de overgelegde verklaringen van dien aard dat het voorshands niet onaannemelijk is dat het desbetreffende verweer van Autoschade Wijchen door de bodemrechter gegrond zal worden bevonden en de loonvordering van appellant zal worden afgewezen. Met het oog hierop dient de vordering in kort geding van appellant te worden afgewezen en zal het bestreden vonnis worden bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2008:BC8040

Zaaknummer: 2006/895

Wetsartikelen: 7:662 BW, 7:663 BW en 7:627 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Het hof is van oordeel dat met het verlopen van de geldigheid van het non-concurrentie beding in ieder geval het spoedeisend belang van TiP bij de door haar gevorderde verboden ten opzichte van geïntimeerde is komen te vervallen. TiP heeft daarnaast weliswaar een belang bij de vaststelling of het non-concurrentiebeding door geïntimeerde is overtreden, maar het hof acht dit belang niet spoedeisend. Feiten of omstandigheden die leiden tot het oordeel dat TiP een spoedeisend belang heeft bij een dergelijke vaststelling met betrekking tot het verleden, zijn gesteld noch gebleken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2008:BC8035

Zaaknummer: 2006/779

Wetsartikelen: 7:653 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Geïntimeerde vordert in het onderhavige geding de veroordeling van GCA tot betaling aan hem (of aan een door hem aan te wijzen pensioenverzekeraar) van een bedrag, nader door een deskundige te berekenen, waarmee bewerkstelligd zal worden dat geïntimeerde een pensioenuitkering verkrijgt van 1,75% maal 27 dienstjaren maal 42.525,- vanaf zijn 65ste levensjaar, met een overgang van 70 % op de nabestaanden. Er is met medeweten van geïntimeerde te weinig premie betaald omdat het pensioengevend salaris bewust lager is doorgegeven aan de pensioenverzekeraar. De rechtbank heeft de vordering van geïntimeerde toegewezen. Tegen dit vonnis komt GCA in beroep.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank. Het feit dat geïntimeerde als lid van de directie van GCA blijkens de brief d.d. 16 oktober 1995 aan Centraal Beheer er mee heeft ingestemd dat voor de berekening van zijn ouderdomspensioen een gelijkblijvend jaarsalaris van f 80.000,- zou worden aangehouden, houdt niet in dat geïntimeerde] er daardoor impliciet mee heeft ingestemd dat zijn bestaande pensioenregeling werd gewijzigd in die zin dat zijn ouderdomspensioen (en daaraan gekoppelde weduwenpensioen) niet meer op basis van het eindloon, maar op basis van voormeld jaarsalaris van f 80.000,- zou worden opgebouwd. Een dergelijke wijziging zou niet alleen gevolgen hebben voor de pensioenopbouw in de toekomstige dienstjaren, maar, gezien het feit dat geïntimeerde ook al in 1994 en 1995 een hoger salaris had dan f 80.000,- per jaar, tevens voor het opgebouwde pensioen over de reeds verstreken dienstjaren, nu het op basis van eindloon toegezegde pensioenniveau daarmee werd teruggebracht tot een pensioenniveau op basis van een jaarsalaris van f 80.000,-. Indien de werkgever, GCA, een dergelijke (ingrijpende) wijziging zou hebben beoogd, had het op haar weg gelegen zulks uitdrukkelijk met geïntimeerde te bespreken en in een gewijzigde, door geïntimeerde mede te ondertekenen pensioenbrief vast te leggen, zoals zij later in 1997 de met geïntimeerde overeengekomen nieuwe pensioenregeling (beschikbare premiereregeling) ook in een pensioenbrief uitdrukkelijk heeft vastgelegd. Nu niet is gesteld of gebleken dat een dergelijke bespreking en vastlegging van de wijziging plaatsgevonden hebben kan het feit dat [geïntimeerde] als lid van de directie van GCA instemde met handhaving van het pensioengevend salaris op het niveau van f 80.000,-

geen grond opleveren voor een gerechtvaardigd vertrouwen bij GCA dat geïntimeerde heeft ingestemd met een wijziging van de eindloonregeling in bovenvermelde zin.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC2770

Zaaknummer: Co600784

Wetsartikelen: PSW

RECHTSPRAAK

Kern

Het geschil tussen partijen betreft het volgende. De Eglise Wallonne valt, zoals de kantonrechter heeft vastgesteld, sinds 1 mei 2004 onder de overkoepelende organisatie van Protestantse Kerken in Nederland (PKN). Op die datum is de Arbeidsvoorwaardenregeling van de PKN van kracht geworden (PKN-regeling). Dit is een generale regeling van de rechtspositieregeling van medewerkers, die onder andere van toepassing is op kosters en kosten-beheerders met schaal 7-10 als bedoeld in de PKN-regeling, zoals appellante. De Eglise Wallonne heeft in januari 2006 erin toegestemd deze PKN-regeling met bijbehorende circulaire met terugwerkende kracht vanaf 1 mei 2004 toe te passen op de arbeidsovereenkomst met appellante. Partijen zijn het niet eens over de hoogte van een volgens appellante te verrichten nabetaling.

In geschil is onder meer de vraag of de PKN-regeling al dan niet (qua inhoud) een CAO is. Appellante stelt zich op het standpunt dat de PKN-regeling een minimumnorm is, zodat de Eglise Wallonne gebonden is aan afwijkingen die in de arbeidsovereenkomst ten gunste van haar zijn gemaakt, in het bijzonder waar het vrij gebruik van de dienstwoning betreft (inclusief energiekosten). De Eglise Wallonne bestrijdt dit standpunt. In de bodemzaak zal moeten worden uitgezocht wie van partijen het gelijk aan haar kant heeft. Daarover valt in dit stadium niet met voldoende zekerheid een uitspraak te doen. De gevraagde voorlopige voorziening betreft voorts de hoogte van de pensioenpremie, conform een offerte die is gedaan. Deze voorziening is reeds daarom niet toewijsbaar nu zij verwijst naar een offerte, kennelijk van het Pensioenfonds voor kunst en cultuur, en de Eglise Walonne bestrijdt dat zij deze offerte kent. De offerte is niet overgelegd, zodat ook het hof deze niet kent.

Het hof kan op de bodemzaak niet vooruitlopen. De vordering is daarom niet toewijsbaar.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2008:BC8075

Zaaknummer: 2007/944

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer heeft volgens zijn arbeidsovereenkomst recht op een bonus van 20% van zijn salaris indien de in het betreffende kalenderjaar voor hem gestelde doelen zijn bereikt. In 2004 bereiken partijen geen overeenstemming over de doelstellingen. Voorts wordt de afdeling waar werknemer werkt aan het eind van dat jaar opgeheven en de arbeidsovereenkomst met werknemer ontbonden.

Werknemer heeft vervolgens uitbetaling van zijn bonus over 2004 gevorderd. In eerste aanleg heeft de rechter deze vordering toegewezen. Werkgever stelt zich op het standpunt dat werknemer geen recht heeft op een bonus omdat de doelstellingen waaraan hij moest voldoen niet zijn vastgesteld. Het hof bekrachtigt het vonnis kantonrechter, stellende dat op de werkgever de verplichting rust om de doelstellingen die voor het betreffende jaar zullen gelden tijdig vast te stellen. Indien daarover geen overeenstemming kan worden bereikt dient de werkgever de doelstellingen desnoods zonder consensus van werknemer te bepalen, maar wel na redelijk overleg en volgens goed werkgeverschap.

Matiging van de bonusvordering naar analogie van artikel 7:680a BW wegens bedrijfseconomische omstandigheden treft geen doel. Het sluiten van de afdeling omdat deze verlies maakte, oordeelt het hof onvoldoende grond voor het niet (volledig) uitvoeren van de bonusregeling, aangezien de bonus tot dan niet afhankelijk was gesteld van het maken van winst en niet gesteld of gebleken is dat het uitblijven van succes van de afdeling van werknemer voor isolatiemateriaal van werkgever op enigerlei wijze aan werknemer valt te verwijten.

Anders dan de kantonrechter oordeelt het hof dat het enkele feit dat de vordering betreffende de wettelijke verhoging niet is betwist niet voldoende voor toekenning daarvan. Uit alle omstandigheden leidt het hof echter af dat de wettelijke verhoging van 50% terecht is.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC2184

Zaaknummer: C200600393

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:625 BW en 7:680a BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer (1951) is sinds 1987 werkzaam bij werkgever Goss. In 1997 valt hij uit wegens spanningsklachten. Uiteindelijk is de arbeidsovereenkomst per 1 juni 2005 met toestemming van de CWI opgezegd. Werknemer heeft daarna schadevergoeding ex artikel 7:658 BW gevorderd. De vordering is door de kantonrechter afgewezen. Tegen dit vonnis is werknemer in beroep gegaan.

Het hof is met de kantonrechter van oordeel dat onvoldoende feitelijke grondslag is geboden voor de conclusie dat in objectieve zin de werkdruk op de afdeling R & D, waar werknemers als hoofdconstructeur werkte, abnormale of excessieve vormen had aangenomen. In het midden kan blijven of het arbeidsomstandighedenbeleid van Goss voor verbetering vatbaar was; voor de beoordeling van de onderhavige vordering is immers niet maatgevend is of dat beleid optimaal was, maar of Goss bij het voeren van dat beleid de door haar in acht te nemen zorgverplichtingen ex art. 7: 658, lid 1 BW heeft geschonden.

Het hof is voorts van oordeel dat het tot de zorgplicht van de werkgever behoort rekening te houden met omstandigheden betreffende de persoon van de werknemer en, in aansluiting daarop, de door hem te treffen maatregelen of te geven aanwijzingen daarop dient af te stemmen voorzover dat redelijkerwijs nodig is om te voorkomen dat de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt (ongeacht het antwoord op de vraag van de hoge werkdruk). In casu heeft de werkgever echter geen zorgplicht geschonden.

Ten aanzien van de subsidiaire vordering ex artikel 7:611 BW, oordeelt het hof dat werknemer dezelfde feiten of omstandigheden aanvoert als die welke hij aanvoert ter onderbouwing van de primaire grondslag. Nu die feiten en omstandigheden niet tot aansprakelijkheid van Goss op grond van art. 7: 658, lid 1 BW kunnen leiden, kunnen deze op dezelfde gronden evenmin leiden tot aansprakelijkheid van Goss op grond van art. 7: 611 BW.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC2747

Zaaknummer: Co601541

Wetsartikelen: 7:658 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer vordert betaling van vakantiedagen na einde dienstbetrekking. Partijen hebben de afspraak dat verschuldigdheid afhangt van oordeel deskundige UWV in de zin van artikel 7:629a BW. Deskundige oordeelt werknemer arbeidsongeschikt zonder nog nader contact op te nemen met werkgever. Kantonrechter wijst vordering toe nu een dergelijke deskundige niet gehouden is hoor en wederhoor toe te passen. Hof bekrachtigt en oordeelt daarbij dat een dergelijke door de werkgever gestelde verplichting niet volgt uit de wet. Het oordeel van de UWV-deskundige zou uitsluitend dan niet in stand kunnen blijven indien daaraan ernstige gebreken kleven (zie ook Hoge Raad 12 september 1997, NJ 1998, 382). Daarvan is in de onderhavige procedure geen sprake.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BD5650

Zaaknummer: C200600642

Wetsartikelen: 7:629a BW

RECHTSPRAAK

Kern

Ontbinding arbeidsovereenkomst. Werknemersverzoek na verkregen ontslagvergunning CWI. Arbeidsovereenkomst eindigt onregelmatig, maar vóór de ontbindingsdatum. De kantonrechter overweegt als volgt. Eerst dient de vraag aan de orde te komen of het verzoek nog inhoudelijk kan worden beoordeeld, nu Lammerts de arbeidsovereenkomst bij brief van 12 november 2007 tegen 1 december 2007 heeft opgezegd. Dit betekent volgens Lammerts dat de arbeidsovereenkomst op dat moment is geëindigd, zij het dat dit de werkgever schadeplichtig maakt.

Dit standpunt is juist. Immers, door de afgifte van de ontslagvergunning en de daarop gebaseerde opzegging van de arbeidsovereenkomst is de weg van vernietiging van de opzegging wegens strijd met het BBA afgesloten. Voorts is niet gesteld of gebleken dat sprake is (geweest) van een opzegverbod, zodat de opzegging ook niet op die grond kan worden aangetast. Gezien de tekst en de strekking van het bepaalde in de art 7:677 en 680 BW is de conclusie dan ook dat door de onregelmatige opzegging de arbeidsovereenkomst eindigde op 1 december 2007, maar dat de negatieve effecten daarvan dienden te worden gecompenseerd. Dit betekent echter niet dat dit zich vertaalt in een langer voortduren van de arbeidsovereenkomst.

Ook het feit dat de schadevergoeding, ondanks de toezegging die te zullen betalen, nog niet is voldaan, werpt geen ander licht op de zaak, nu de opzegging zelf daardoor niet wordt aangetast. Omdat op het moment van indiening van het ontbindingsverzoek de arbeidsovereenkomst nog bestond, is [verzoeker] is wel ontvankelijk in zijn verzoek. Nu de arbeidsovereenkomst inmiddels is geëindigd, zal het verzoek moeten worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2008:BC3249

Zaaknummer: 551027 UE VERZ 07-2360

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Vijfkwartier voorafgaande aan de mondelinge behandeling van een ontbindingsverzoek, meldt werkneemster verhinderd te zijn wegens privéomstandigheden en gemachtigde wegens een andere gelijktijdig dienende zaak. Volgens de kantonrechter zijn beide redenen onvoldoende gegrond en zou aanhouding van de zaak in strijd met goede procesorde zijn. De mondelinge behandeling vindt derhalve doorgang.

Werkneemster wordt verweten schilder kortingen te bieden op artikelen van werkgever in ruil voor schilderwerkzaamheden bij werkneemster thuis. De arbeidsovereenkomst wordt ontbonden zonder vergoeding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC1853

Zaaknummer: 366292/AO VERZ 07-1135

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Eiseres heeft in strijd met de wettelijk toegelaten doeleinden van door haar in het kader van de spaarloonregeling gespaarde bedragen opgenomen. De inspecteur van de Belastingdienst heeft (uiteindelijk) een naheffingsaanslag loonbelasting en premie volksverzekeringen voor een bedrag van € 2.067,87 (= fl. 4.557,—), te vermeerderen met heffingsrente, aan Sovak opgelegd. Sovak heeft aan eiseres bericht te zullen overgaan tot verrekening van een bedrag van € 2.067,87 met haar nettoloon over de maanden augustus tot en met december 2002. Eiseres heeft vervolgens in rechte een loonvordering ingesteld.

Eiseres heeft aan haar loonvordering onder meer ten grondslag gelegd dat Sovak de naheffingsaanslag niet kon verrekenen, omdat die aanslag ten laste van de werkgever moet blijven, nu het gaat om een eindheffing bij de werkgever die niet tevens een op de werknemer verhaalbare beschikking van de Belastingdienst inhoudt en de werkgever zonder een dergelijke beschikking een eindheffing niet op de werknemer kan verhalen. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Het hof heeft het vonnis van de kantonrechter bekrachtigd.

Het hof heeft overwogen dat Sovak als gevolg van het handelen van eiseres (het in strijd met de wettelijk toegelaten doeleinden opnemen van door haar in het kader van de spaarloonregeling gespaarde bedragen) voor eiseres aan netto loon en belasting en premies meer heeft moeten betalen dan waartoe zij zich jegens eiseres in beginsel heeft verplicht, zodat hoezeer die (verdere) afdracht aan de fiscus ook als (wettelijk) verplicht moet worden aangemerkt, deze betaling tussen partijen heeft te gelden als te veel betaald loon. Ingevolge het bepaalde in artikel 7:632 lid 1, aanhef en onder d, BW is Sovak derhalve gerechtigd dit door haar in het kader van haar inhoudingsplicht aan de Belastingdienst betaalde bedrag te verrekenen met het nettoloon van eiseres. Het feit dat in fiscale zin de naheffing (als eindheffing) is te beschouwen als niet behorend tot het loon van de werknemer (zie art. 3.84 Wet op de Inkomstenbelasting 2001) doet daaraan volgens het hof niet af.

HR:

In cassatie staat de vraag centraal of de werkgever de naheffing als eindheffing mag verhalen

op de werknemer. De raad oordeelt, dat de loonheffing wordt berekend naar het gebruteerde tabeltarief, dat is gebaseerd op de veronderstelling dat de inhoudingsplichtige de loonheffing over de betrokken loonbestanddelen voor zijn rekening neemt. Indien de inhoudingsplichtige dit laatste niet wenst, kan hij, indien verhaal van de te weinig geheven loonbelasting op de werknemer juridisch en feitelijk mogelijk is, ervoor kiezen te vragen om oplegging van een “gewone” naheffingsaanslag die op zijn werknemer verhaalbaar is (zie art. 31 lid 2, aanhef en onder a. 10, sedert 1 januari 2006 art. 31 lid 1, aanhef en onder a. 10, Wet op de loonbelasting 1964). In dat geval wordt de naheffingsaanslag berekend naar het enkelvoudige tarief.

Indien de inhoudingsplichtige nalaat te verzoeken de regels voor eindheffing buiten toepassing te laten, komt de na te heffen loonbelasting voor rekening van de inhoudingsplichtige. Hoewel ter zake van verhaal van die belasting op de werknemer als te veel betaald loon geen formeel wettelijk verbod bestaat, is dan verhaal van de als eindheffing aan de inhoudingsplichtige opgelegde en voor hem een eigen schuld opleverende naheffingsaanslag op de werknemer niet mogelijk (vgl. HR 24 september 2004, nr. 39303, BNB 2004/414).

Dit brengt mee dat nu Sovak geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om door middel van het hiervoor bedoelde verzoek eindheffing te voorkomen, zij het bedrag van de door haar verschuldigde eindheffing niet als te veel betaald loon op eiseres kon verhalen. Het hof heeft onvoldoende inzichten gegeven waarom desondanks plaats is voor verrekening op de voet van art. 7:632 lid 1, aanhef en onder d, BW. Volgt vernietiging van het arrest van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-01-2008

ECLI: ECLI:NL:HR:2008:BB5924

Zaaknummer: Co6/220HR

Wetsartikelen: 7:632 lid 1 onder d BW, 3.84 Wet op de Inkomstenbelasting 2001 en 31 lid 2, aanhef en onder a. 10, sedert 1 januari 2006 art. 31 lid 1, aanhef en onder a. 10, Wet op de loonbelasting 1964

RECHTSPRAAK

Kern

De arbeidsovereenkomsten van twee werknemers zijn per 1 december 1999 ontbonden wegens bedrijfseconomische omstandigheden. Op 14 januari 2005 hebben werknemers hun werkgever gedagvaard en gevorderd dat werkgever hen een schadevergoeding betaald. Volgens werknemers heeft werkgever KSG een onrechtmatige daad gepleegd, bestaande uit bedrog (het geven van onjuiste, want te negatieve, informatie omtrent de financieel economische situatie waarin KSG zich bevond en het bewust achterhouden van cruciale informatie (onder meer: de toezegging van de Staat de reorganisatie te bekostigen en de op handen zijnde overname door Damen) die een ander licht op de zaak had kunnen werpen).

Het hof overweegt dat voor deze situatie in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is voorzien in een specifieke procedure: de herroeping op grond van bedrog. Een vordering tot herroeping dient te worden gebracht voor de rechter (in dit geval de kantonrechter) die in laatste feitelijke instantie over de zaak heeft geoordeeld. Deze rechter is immers bij uitstek in staat om te beoordelen of en zo ja in hoeverre bedrog in het geding is gepleegd. In het geval de vordering tot herroeping op grond van bedrog wordt toegewezen, zal sprake zijn van onrechtmatig handelen van de desbetreffende partij (Parlementaire geschiedenis herziening van het burgerlijk procesrecht, Kluwer-Deventer 2002, pag. 479). Daargelaten wanneer precies Werknemers geacht moeten worden bekend te zijn geraakt met het bedrog (waaronder is te verstaan: beschikken over het bewijs dat het was gepleegd, zie Parl. geschiedenis pag. 476), is niet weersproken dat in ieder geval op 14 januari 2005 de drie-maandstermijn voor het instellen van de vordering tot herroeping (artikel 383 Rv) reeds (ruim) was verstreken.

Nu werknemers hebben nagelaten (tijdig) een herroepingsprocedure te entameren, rijst de vraag of een vordering gebaseerd op artikel 6:162 BW (nog) tot de mogelijkheden behoort. Het hof beantwoordt deze vraag ontkennend. Naar het oordeel van het hof moet de onrechtmatigheid van het aan KSG verweten handelen (bedrog in de ontbindingsprocedure) in de specifieke op het geval toegesneden regeling (de herroepingsprocedure) worden vastgesteld. Het gesloten stelsel van rechtsmiddelen staat eraan in de weg dat de vraag of een werkgever bedrog heeft gepleegd in een ontbindingsprocedure, beantwoord kan worden in een andere procedure dan die procedure. Pas wanneer in de herroepingsprocedure op grond

van bedrog is besloten tot heropening (waarmee de onrechtmatigheid van het handelen is vastgesteld), kan de eventuele uit dit onrechtmatig handelen voorkomende schade worden verhaald door een vordering op grond van onrechtmatige daad.

Het bestreden vonnis wordt bekrachtigd. Werknemers worden veroordeeld in de proceskosten.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2008:BC1788

Zaaknummer: Co6/1477

Wetsartikelen: 7:685 BW, 6:162 BW en 383 Rv

RECHTSPRAAK

Kern

Medewerker heeft collega op de werkvloer een duw gegeven, waardoor deze over een broodkar is gevallen. Niettemin wordt verzoek afgewezen, omdat iets dergelijks nog nimmer bij deze werknemer is voorgevallen en de werkgever in staat moet worden geacht de beide werknemers op verschillende afdelingen te werk te stellen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC1854

Zaaknummer: 366133/AO VERZ 07-1116

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Van Uden vordert naleving van het overeengekomen non-concurrentiebeding. De termijn van 6 maanden dient volgens van Uden te worden verlengd tot 2 jaar, aangezien gedaagden onrechtmatig jegens eiseres zouden hebben gehandeld, waardoor eiseres in een positie zou zijn geraakt waarin niet aanvaardbaar zou zijn dat gedaagden al na afloop van de 6 maanden-termijn concurrerende activiteiten zouden gaan verrichten. Geoordeeld wordt dat Van Uden onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat gedaagden onrechtmatig hebben gehandeld. Volgt afwijzing van de vordering.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBDOR:2008:BC1669

Zaaknummer: 72786 KG ZA 07-202

Wetsartikelen: 7:653 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Centraal staat de vraag of en in hoeverre Stichting Optas en haar bestuurders vrij zijn het vermogen van Stichting Optas op een andere wijze aan te wenden dan, kortweg, voor verbetering van vervoer- en havenpensioenen en premiefaciliteiten voor vervoer- en havenwerkgevers. Verweerders stellen dat zij zich aan de desbetreffende belangen niets gelegen behoeven te laten liggen. Het negeren van die belangen lijkt onrechtmatig en hiervan lijkt de bestuurders van Stichting Optas een persoonlijk verwijt te treffen. Zij hebben op het eerste gezicht willens en wetens ervoor gekozen zich aan die belangen niets gelegen te laten liggen en deze volkomen te negeren. Stichting BPVH heeft er daarom belang bij dat de voor de beantwoording van deze vraag relevante feiten worden opgehelderd. Stichting BPVH beoogt met het houden van een voorlopig getuigenverhoor een scherper beeld te krijgen van de feiten die van belang zijn voor een mogelijk te zijner tijd in te stellen vordering uit hoofde van onrechtmatige daad. De rechter willigt het verzoek in.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2008:BC1641

Zaaknummer: 291013/HA RK 07-166

Wetsartikelen: 187 lid 3 aanhef en onder b Rv

RECHTSPRAAK

Kern

De kern van het geschil betreft de vraag of eiser voldoet aan de voor de toepasselijkheid van het Sociaal Plan gestelde voorwaarden. De uitleg van de tweede voorwaarde, te weten dat het moet gaan om een werknemer waarvan de werkzaamheden en de functie vervalt als gevolg van de beëindiging van de bedrijfsactiviteiten, houdt partijen verdeeld. Werknemer heeft immers zelf de arbeidsovereenkomst opgezegd, vanwege betere perspectieven elders. De kantonrechter is van oordeel dat er in redelijkheid niet aan getwijfeld kan worden dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van eiser het gevolg is van de (in of omstreeks februari 2005) aangekondigde beëindiging van de bedrijfsactiviteiten.

Werknemer die voor het inwerkingtreden van een sociaal plan zijn arbeidsovereenkomst opzegt maar waarvan de arbeidsovereenkomst eindigt na inwerkingtreding van het sociaal plan kan aanspraak maken op de in het sociaal plan opgenomen beëindigingsvergoeding. In het licht van deze systematiek is de door werkgever gegeven uitleg niet aannemelijk omdat dit zou betekenen dat de werknemer die bij een andere werkgever in dienst treedt (en daarbij nota bene ook door Amels is begeleid), geen recht op een beëindigingsvergoeding toekomt, uitsluitend op de grond dat op het moment van opzegging het Sociaal Plan nog niet in werking was getreden.

Door wel een beëindigingsvergoeding toe te kennen aan de werknemer die de arbeidsovereenkomst heeft opgezegd na inwerkingtreding van het sociaal plan en deze vergoeding te onthouden aan de werknemer die heeft opgezegd voor inwerkingtreding van het sociaal plan handelt de werkgever in strijd met goed werkgeverschap.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBL EE:2008:BC1739

Zaaknummer: 222792 CV EXPL 07-1063

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Eiseres was aanvankelijk werknemer, later statutair directeur van een besloten vennootschap (GrandCafé) waarvan haar zoon DGA was. Bij overname van het Grand Café wordt de dienstbetrekking van eiseres beëindigd. De opvolgend eigenaar van de onderneming vraagt aan UWV de premies werknemersverzekeringen en aan het pensioenfonds de pensioenpremies terug, omdat eiseres geen werknemer in de zin van de sociale verzekeringswetten en de pensioenreglementen zou zijn geweest (geen gezagsverhouding). Beiden honoreren dat standpunt en restitueren de premies aan de werkgever. Een en ander heeft tot gevolg dat het UWV als nog aan eiseres een WW uitkering weigert. Eiseres eist thans het werknemersdeel van de premies terug van de opvolgend eigenaar. Dat strandt, omdat met eiseres een nettoloon is overeengekomen (en nadien, anders dan eiseres stelt, ook is gehandhaafd). Dat brengt namelijk mee, dat zowel de afdracht als de restitutie van de premies geen invloed hebben op de aanspraken van eiseres.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZLY:2008:BC4174

Zaaknummer: 135247/HA ZA 07-1013

RECHTSPRAAK

Kern

Een illegale werknemer is door X bij Y te werk gesteld in de bouw (op basis van een onderaannemovereenkomst). Aldaar is werknemer door een lichtkoepel gevallen. Thans vordert hij schadevergoeding (inkomensschade, vergoeding van ziekenhuiskosten, compensatie voor uitblijven uitkering).

De kantonrechter oordeelt dat beide partijen (X en Y) aansprakelijk zijn voor de geleden schade. Zowel X als Y hebben hun zorgplicht ex artikel 7:658 lid 1 jo. lid 4 BW geschonden door onvoldoende valbescherming aan te brengen. Er is geen sprake van opzet/bewuste roekeloosheid van werknemer. Vooralsnog is niet aannemelijk dat in een bodemprocedure zal worden geoordeeld dat de door werknemer geleden schade ingevolge artikel 6:101 j° 6:102 BW geheel aan X moet worden toegerekend, zoals door Y is aangevoerd.

Met betrekking tot de schadeposten, oordeelt de rechter als volgt. Het feit dat werknemer illegaal in Nederland verblijft, houdt niet in dat hij geen inkomensschade kan leiden. De schadepost is voor toewijzing vatbaar. De kosten van ziekenhuisopnamen eveneens. Bij wijze van voorlopige voorziening wordt een voorschot toegekend aan werknemer.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC1794

Zaaknummer: 356990/VV EXPL 07-168

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:658 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kern

De (directe) betrokkenheid van werknemer bij een aantal pesterijen jegens een stagiair (vastbinden op stoel en in een gesloten container op pallettruck rondjes rijden) rechtvaardigen niet een ontbinding. Hierbij is in aanmerking genomen dat tegen de andere betrokken werknemers geen maatregelen zijn genomen. Ook weegt sterk mee de omstandigheden van het geval, zoals de leeftijd van werknemer, opleidingsniveau en gezondheidstoestand. Werknemer verdient een (laatste) tweede kans, nu de kantonrechter voldoende is gebleken dat de pesterijen moeten worden beschouwd als, weliswaar ernstige, doch eenmalige incidenten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 09-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC8746

Zaaknummer: 273368 EJ VERZ 07-5738

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Kantonrechter oordeelt dat reeds als gevolg van de herplaatsing in een functie met een lagere functieschaal eiser aanspraak kan maken op de toeslag conform het Sociaal plan. De bedrijfsbrede herwaardering heeft op zichzelf geen verlaging van functieschaal meer meegebracht, zoals ook het geval is geweest bij de andere Plant accountant waarnaar gedaagde heeft verwezen. Er zijn geen feiten of omstandigheden die rechtvaardigen dat eiser anders wordt behandeld dan andere collega's voor wie de bedrijfsbrede herwaardering (op zichzelf) niet heeft geleid tot een andere waardering van hun functie. De vorderingen van eiser dienen dan ook te worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBASS:2008:BC4762

Zaaknummer: 203688 CV EXPL 07-1537